

for Skolelærerseminarierne. Dette Reglement, som i sine Principer og i sin Almindelighed vistnok maa kaldes ganske fortrinligt, om det endog saa i sine Enkeltheder har visse Mangler, bestemte da ogsaa, i hvilke Fag Underviisning skulde finde Sted ved Seminarierne. Der var deri optaget nogle flere Fag end dem, som findes i det her foreliggende Lovforslag. Man fandt dengang, at de Mænd, som skulde undervise Landets Ungdom, behøvede en saadan Dannelse, som man derved havde tilsigtet. Hermed gik nu Sagen ogsaa meget godt indtil 1824, da der paa Grund af den indbyrdes Underviisnings Indførelse udkom en Placat, hvorved adskillige af Underviisningsfagene bleve borttagne, saa at de ikke mere skulde være selvstændige Læregjenstande. Dette gjaldt flere end dem, jeg nu igjen har optaget her i dette Lovforslag, fordi nogle af dem deels kunne henføres under andre og deels ogsaa kunne betragtes som uundværlige. Flere af de Mænd, som i den Tid stode i nærmeste Forbindelse med Seminarierne, betragtede denne Forandring som noget Misligt og Skadeligt for den almindelige Folkeunderviisning, og de søgte derfor ogsaa at bibeholde flere af de Fag, som vare bleve borttagne; og det er saaledes deres og navnlig Seminarierlærernes Udholdenhed og Nidkærlighed man har at takke for, at den Dannelse, som Skolelærerne siden den Tid have faaet, har kunnet betragtes som nogenlunde tilfredsstillende. Man vedblev at fremsomme med Indstillinger og Forestillinger om Tilladelse til at maatte læse snart et og snart et andet Fag, og søgte derpaa at faae en højere Stadsfæstelse eller Approbation. Paa denne Maade er det nu kommet paa det Standpunkt, at de fleste af de Fag, som her ere nævnte, og ved det Seminarium, hvorved jeg har den Ære at undervise i de nævnte Fag, allesammen efterhånden ere bleve befalede som almindelige, selvstændige Læregjenstande og som Gjenstande ogsaa for Examinations. Men uagtet de nu vel ere saaledes befalede, saa er det dog kun Tilfældet paa en meget indirecte Maade, idet nemlig Semi-

narierne ogsaa kunne betragte det fra en anden Side. Der paahviler ikke Seminaristen nogen som helst Forpligtelse til at skulle lægge sig efter disse Fag, idet det nemlig ikke kommer i Betragtning om han har Kundskab i dem eller ikke, navnlig ved Bestemmelsen af hans Hovedcharacter. Seminaristen kan derfor, og navnlig den mindre flittige, meget let komme ind paa den Anskuelse, at Skindet er ligesaa vigtigt som Realiteten, at det blot kommer an paa, at man har Fagene paa Lektionstabellen, og at det derimod ikke er saa ganske vigtigt, om man ogsaa har gjort sig nærmere bekendt med samme; og dersom han nu under Indflydelse af denne Anskuelse selv forsummer at gøre sig bekendt med det Nødvendige, og han desuden fører den samme Betragtning med sig ind i Livet og ind i sin Skole, saa anseer jeg det for Noget, som er misligt og skadeligt. Der er endnu meget andet, som gjør, at dette Forhold i det Hele taget er skævt; der findes ikke nogen som helst Opmuntring Sted for den flittigere Glev til at erhverve sig de fornødne Kundskaber; der kan opstaa meget besynderlige Resultater, og der opstaaer ogsaa virkelig undertiden besynderlige Resultater, idet f. Ex. to Dimittender indstille sig begge til Examen, om hvilke det er afgjort, at den ene besidder langt større Dygtighed end den anden, og saa dog Udfaldet bliver saaledes, at den Dygtigere faaer undertiden en lavere Hovedcharacter og meget ofte ikke den højere. Det er nu vel ogsaa overeensstemmende med Livets Fordringer og det større Opsving, som Almenoplysningen har faaet, at det maa ansees for nødvendigt, at en Skolelærer er i Besiddelse af de Kundskaber og kan meddele Underviisning i Elementarerne af de Gjenstande, som næsten for ethvert Menneſke maae betragtes som uundværlige Kundskaber, ligesom jeg ogsaa skal bemærke, at jo mere Kaldsretten efterhånden gaaer over fra private Personer til offentlige Autoriteter, destomere vil det jo ogsaa være nødvendigt, at et saadant Præg som en Hovedcharacter sonderer højere mellem den større og den mindre Grad af Dygtighed.